

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **V. P.**
bytem X

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 30. 4. 2020, č. j. 16118/20/5100-31462-804325,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Doměření daně z pozemků žalobkyně

1. Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále „správce daně“) platebním výměrem ze dne 30. 4. 2018 vyměřil žalobkyni daň z nemovitých věcí na rok 2018 ve výši 3 876 Kč (daň z pozemků ve výši 2 760 Kč a daň ze staveb a jednotek ve výši 1 116 Kč). Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že ve stejné výši byla žalobkyni vyměřena daň z nemovitých věcí v roce 2017 a v roce 2016.
2. Správce daně v druhé polovině roku 2018 telefonicky kontaktoval žalobkyni a sdělil jí, že nedoložila osvobození od daně z pozemků dle § 4 odst. 1 písm. k) zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění účinném do 31. 12. 2019 (dále „zákon o dani z nemovitých věcí“), které uplatnila. O tomto telefonátu správce daně sepsal úřední záznam dne 5. 2. 2019.
3. Žalobkyně na telefonát správce daně (který se podle ní uskutečnil dne 29. 11. 2018) reagovala písemným podáním správcí daně doručeným dne 7. 12. 2018. V něm uvedla, že nevyužitelnost pozemku ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí je dána svažitostí terénu, kterou dokládá přiloženou fotografií.
4. Dne 18. 1. 2019 správce daně žalobkyni vyzval k podání dodatečného daňového přiznání k dani z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2018. Výzvu zdůvodnil předpokladem, že žalobkyni bude daň doměřena a že její sdělení nárok na osvobození neodůvodňuje.
5. Dne 28. 1. 2019 žalobkyně správcí daně doručila přiznání k dani z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2018, konkrétně z pozemku parc. č. XA, katastrální území X, výměra 6 600 m² (dále „pozemek 1“), a z pozemku parc. č. XB, katastrální území X, výměra 3 026 m² (dále „pozemek 2“). V přiznání uplatnila nárok na osvobození od daně dle § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí z celé výměry obou pozemků. Ve vztahu k pozemku 1 uvedla, že není přístupný, neboť Městský úřad Kolín zrušil účelové přístupové komunikace přes pozemky č. XC a XD. To podle ní prokazují přiložené snímky mapy katastru ze dne 26. 5. 2003. Přiložená fotografie podle ní také prokazuje, že přístup byl znemožněn i fakticky vybagrováním části původní komunikace. Ve vztahu k pozemku 2 uvedla, že jeho nevyužitelnost je dána svažitostí terénu. Jde podle ní o nepřístupný svah bývalé skládky saturačních kalů chemické továrny se svažitostí vyšší než 50 stupňů, který je zarostlý náletovými křovinami a hospodářsky nevyužitelnými dřevinami. K daňovému přiznání přiložila další dokumenty za účelem prokázání nároku na osvobození od daně (geometrický plán z roku 1991, výpis z katastru nemovitostí z roku 2005, snímek katastrální mapy ke dni 26. 5. 2003 a dvě fotografie, z roku 2006 a z roku 2018).
6. Z již zmíněného úředního záznamu ze dne 5. 2. 2019 vyplývá, že dne 30. 1. 2019 proběhlo místní šetření s cílem prověřit stav pozemků žalobkyně. Podle záznamu jsou pozemky zčásti zarostlé náletovými dřevinami a travou. Z takto zaznamenaného stavu pozemků je patrné, že žalobkyně neprovádí pravidelnou údržbu, čímž omezuje možnosti jejich využití. To však nezavdává důvod k osvobození. Ohledně pozemku 2 správce daně uvedl, že jeho severní hranice je zakončena svahem o značném sklonu, ale do pozemků žalobkyně zasahuje pouze okrajově. Závěrem úředního záznamu správce daně konstatuje, že nárok na osvobození celé výměry pozemků žalobkyně je neopodstatněný. K záznamu jsou přiloženy 4 fotografie ze dne 30. 1. 2019.

7. Dne 26. 2. 2019 proběhlo další místní šetření za účelem prověření faktického stavu pozemků, o kterém byl pořízen protokol a kterého se zúčastnil zmocněnec žalobkyně. V části „průběh místního šetření“ je uvedeno, že u pozemku 1 nebyl prokázán relevantní důvod k uplatnění osvobození dle § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí a u pozemku 2 byl uznán důvod osvobození v rozsahu výměry 2 246 m² pro jeho značnou svažitost podle téhož ustanovení. Osvobozená plocha byla dovozena z mapových podkladů, ve kterých se stanovila souběžná linie mezi plotem na hranici pozemku 2 a nejbližše zakreslenou stavbou. Od takto stanoveného bodu měření byla změřena vzdálenost 19 metrů na hranici svahu. Zmocněnec žalobkyně uplatnil k popisu místního šetření připomínky. Především nesouhlasil se zněním zápisu, který podle něj nepřesně popisuje průběh šetření, navíc je protokol formulován jako nepřezkoumatelné rozhodnutí. Zmocněnec žalobkyně nesouhlasil s vypočteným rozsahem osvobození od daně z pozemku 2. Z geometrického plánu dovodil, že pozemek 2 měl být osvobozen v rozsahu výměry 2 445,62 m². Tento rozdíl byl nicméně dle zmocněnce irelevantní, protože předložené důkazy žalobkyně svědčí o právní i faktické nepřístupnosti – tedy slovy zákona nevyužitelnosti – obou pozemků v celé jejich výměře.
8. Správce daně výzvou ze dne 26. 3. 2019 oslovil město Kolín k vyjádření, zda je využití předmětných pozemků jakkoliv administrativně vyloučeno, zda je reálné pozemky využívat ekonomicky, zda je možné budoucí využití pozemků (např. zastavění budovou, vybudování komunikace, rekreační či sportovní využití pozemků, využití pozemků pro honitbu, pro chov zemědělských zvířat apod., či jiné využití) a zda je ze strany města Kolín možnost strpět chůzi či jízdu přes pozemky v jeho vlastnictví, které sousedí s pozemky žalobkyně. Výzvu zdůvodnil jednak tím, že pro osvobození pozemku musí být, mimo jiné, vyloučena objektivní možnost jakéhokoliv využití. Jednak z katastrální mapy, kterou předložila žalobkyně, vyplývá, že vstup na její pozemky je možný pouze přes pozemky ve vlastnictví města Kolín.
9. Město Kolín odpovědělo přípisem ze dne 11. 4. 2019, že využití předmětných pozemků žalobkyně je v současné době omezeno z důvodu neexistence příjezdové komunikace, že v budoucnu je reálné je ekonomicky využít, že budoucí využití je pro komerční zónu a že v současné době město Kolín strpí chůzi přes své pozemky za účelem přístupu k pozemkům žalobkyně. K budoucímu využití pozemků město Kolín odkázalo na svůj územní plán.
10. Dne 22. 5. 2019 správce daně žalobkyni sdělil, že jí bude vyměřena daň za oba pozemky ve výši 2 987 Kč, a to z celé výměry pozemku 1 a z části pozemku 2 o výměře 780 m², a že v rozsahu 2 246 m² uzná nárok na osvobození pozemku 2 podle § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí. K neosvobození pozemku 1 správce uvedl, že jde o rovinatý pozemek s částečně zachovalým zpevněným povrchem a výskytem náletových dřevin. Ačkoliv k tomuto pozemku byla při výstavbě na sousedních pozemcích zrušena příjezdová cesta a žalobkyně skutečně nemá přístup k pozemkům, zákon o dani z nemovitých věcí neuvádí jako důvod osvobození neexistenci přístupové cesty. Pozemek 1 je v územním plánu města Kolín zanesen jako komerční zóna, jeho využití není omezeno ani ze strany města Kolín. Na pozemky žalobkyně je možný přístup přes pozemky města. Pokud budou odstraněny náletové dřeviny v rovinatých částech pozemků, bude možné je využívat. Ohledně pozemku 2 správce daně konstatoval, že jeho část se z velké části nachází v příkrém svahu, zatímco zbylá část o výměře 780 m² nikoliv. Proto není důvod osvobodit od daně pozemek 2 v celé jeho výměře. Správce daně popsals způsob výpočtu rozsahu osvobození.

Správce daně je se žalobkyní ve shodě, že jde o pozemek evidovaný jako ostatní plocha, avšak jeho rovinatou část je možné využít, neboť ze zákona o dani z nemovitých věcí nevyplývá, že musí jít o využití komerční.

11. Žalobkyně dne 3. 6. 2019 reagovala na toto sdělení řadou námitek, které se obsahově víceméně shodují s později uplatněnými odvolacími a žalobními námitkami. Mimo jiné uvedla, že tvrzení, že její pozemky jsou přístupné, nemá oporu v dokazování a správce daně nevyvrátil, že došlo k právnímu i faktickému zrušení přístupových komunikací, totéž platí o zajištění přístupu přes pozemky města. Žalobkyně nemá oprávnění vykácet náletové dřeviny, územní plán města Kolín respektuje extrémní svažitost pozemku 2, porostlého náletovými dřevinami, které plní funkci stabilizace svažitého terénu. Kácení by bylo v rozporu s územním plánem a mohlo by narušit stabilitu svahu. Podle žalobkyně správce daně opakovaně tvrdil nedoloženost hranic pozemků v terénu, současně ale určil část pozemku 2 osvobozenou od daně, ačkoliv pokud nejsou známy hranice pozemku, nelze určit jeho plochu. Zatímco žalobkyně jí tvrzenou výměru provedla podle geometrického plánu pro zaměření hranic zpracovaného geodetem. Žalobkyně navrhla, aby správce daně řízení zastavil.
12. Správce daně dne 6. 8. 2019 vydal dodatečný platební výměr na daň z nemovitých věcí žalobkyně na rok 2018 (dále „dodatečný platební výměr“). Žalobkyni doměřil daň ve výši 232 Kč k poslední známé dani ve výši 3 876 Kč. Současně žalobkyni stanovil s odkazem na § 251 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále „daňový řád“), penále ve výši 46 Kč. V odůvodnění zrekapituloval postup před doměřením daně; o místním šetření proběhlém dne 30. 1. 2019 se nezmínil. Správce daně uznal nárok na osvobození dle § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z pozemku 2 v rozsahu výměry 2 446 m² z důvodu velké svažitosti pozemku a v rozsahu 580 m² daň doměřil. U pozemku 1 nárok na osvobození nepřiznal, proto doměřil daň z celé výměry 6 660 m².
13. K odvolání žalobkyně žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 30. 4. 2020 (dále „napadené rozhodnutí“) zrušil část výroku dodatečného platebního výměru, kterým správce daně stanovil penále ve výši 46 Kč a ve zbytku dodatečný platební výměr potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že povinnost uhradit penále z doměřené daně uložil správce daně v rozporu s právními předpisy a s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“). Osvobození podle druhé části § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí podléhají pozemky, které jsou evidované v katastru nemovitostí jako ostatní plocha a musí u nich být vyloučena možnost jejich zemědělského či jiného ekonomického využití, ale i jakéhokoliv jiného využití. Při posuzování se musí vycházet z objektivních důvodů nemožnosti využívání, nikoliv z čistě subjektivního důvodu poplatníka (např. že v současné době nepřináší užitek, že nelze využít pro poplatníkem zamýšlené účely nebo že k pozemkům nemá vlastník přístup), tedy z kvality, resp. nekvality pozemku znemožňující jeho jakékoliv využití (např. proto, že se na pozemku nachází skála, strž, močál apod.). Za možné způsoby využití lze považovat i budoucí využití pozemku po jeho úpravě. Žalovaný vyšel ze sdělení města Kolín, že využití pozemků žalobkyně je v současné době omezeno z důvodu neexistující příjezdové komunikace, v budoucnu je ale reálně možné pozemky ekonomicky využívat. Konstatoval, že město Kolín je svolné s chůzí přes své pozemky za účelem přístupu k pozemkům žalobkyně. Co se týče pozemku 1, z provedených místních šetření žalovaný dovodil, že u něj nejsou shledány důvody pro osvobození. Jedná se o rovinatý pozemek bez skal a strží, s částečně zachovalým zpevněným povrchem a výskytem náletových dřevin.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Pozemek 1 netrpí takovým faktickým znehodnocením, pro které by jej nešlo hospodářsky či jinak využívat. Co se týče pozemku 2, žalovaný shledal důvod pro částečné osvobození od daně dle § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí v rozsahu výměry pozemku odpovídající 2 446 m², ale nikoliv pro žalobkyní uváděný znemožněný přístup, ale pro kvalitu této části pozemku nacházející se v příkrém svahu neumožňující jakékoliv jeho využití. Zbylá část pozemku je rovinou zarostlou náletovými dřevinami. U této části pozemku 2 není vyloučena možnost dalšího využití, nelze proto akceptovat osvobození na celou jeho výměru.

Shrnutí žaloby

14. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), podanou dne 10. 7. 2020, domáhala zrušení obou rozhodnutí daňových orgánů. Namítla, že se žalovaný nevypořádal s jejími námitkami vad řízení, nicotnosti a nezákonnosti dodatečného platebního výměru. Proto žalobkyně uplatňuje tyto námitky znovu v žalobě. Podle žalobkyně se žalovaný v napadeném rozhodnutí věnoval právním otázkám, které s danou věcí nesouvisejí nebo je žalobkyně nenamítala. Naopak žalovaný nerespektoval řadu zákonných ustanovení, na která žalobkyně obecně odkazuje. Žalovaný přehlédl rozdíl mezi zemědělskými pozemky a pozemky v zastavěné části obce s územním plánem, který využití pozemků omezuje.
15. Žalobkyně považuje právní a fyzickou přístupnost a soulad se zákonnými omezeními za podmínku realizace vlastnického práva k nemovitostem, a tedy i využitelnosti ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí. Způsob využití pozemků v obci omezuje územní plán města Kolín, v němž je pozemek 1 určen pro komerční využití a pozemek 2 pro veřejnou zeleň. Město Kolín navíc právně i fyzicky zrušilo místní komunikaci, která zajišťovala přístup k pozemkům žalobkyně. Znepřístupnění pozemků znemožňuje jejich využití zákonem stanoveným způsobem.
16. Žalobkyně nahlíží na dokument finanční správy *Osvobození od daně z pozemků u pozemků, které nelze žádným způsobem využívat – Informace k aplikaci § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí* (dále „*Informace*“), z níž daňové orgány vycházely, jako na nezávazný podklad, nikoliv jako na normu či právní předpis, na jejichž základě by bylo možné ukládat povinnosti nebo stanovovat kritéria osvobození, což opakovaně správce daně učinil. Žalobkyně k tomu argumentuje ústavním pořádkem a pravidly publikace právních předpisů podle zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv. Správce daně *Informací* vymezená kritéria žalobkyni zatajil, a narušil tak princip právní jistoty jednáním, které má znaky zvláště. Žalobkyně označuje žalovaného za podjatého.
17. Kromě toho je *Informace* podle žalobkyně nepřezkoumatelná, určuje-li, že osvobození dle § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí nelze použít, pokud je v budoucnu možné jakékoliv využití pozemku. Podle žalobkyně však není možné zdaňovat budoucí neznámý stav, pokud je zdaňovacím obdobím uplynulý rok. Nepoužitelné pozemky mohou být rekultivovány a použitelné znehodnoceny; správce daně účelově uvažuje jen o první možnosti. Také není pravda, že v *Informaci* zmíněné kritérium kvality, resp. nekvality pozemku samo o sobě determinuje jeho nevyužitelnost; podle žalobkyně každý pozemek lze vhodným způsobem využít, pokud je ovšem právně a fyzicky přístupný. I na skále je možné zřídit horolezeckou stěnu, ve strži dráhu pro terénní závody apod., nenacházejí-li se

v místech, kde jsou podobné aktivity vyloučeny např. chráněnou krajinnou oblastí nebo územním plánem. Žalobkyně má za to, že správce daně tvrzení z *Informace* účelově využil a dovodil využitelnost jejich pozemků z prohlášení úředníka města Kolín, které údajně žalobkyni dovoluje chodit na její pozemky pěšky. Toto využití podle žalobkyně není komerční činnost a strpění chůze není dopravní přístupností. Nadto žádný úředník nemá oprávnění zatěžovat nemovitosti ve vlastnictví obce břemeny, nakládání s obecním majetkem náleží zastupitelstvu. Žalovaný měl místo tohoto prohlášení provést dokazování územním plánem města Kolín. Otázky formulované městu Kolín správcem daně považuje žalobkyně za návodné.

18. Správce daně podle § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Žalobkyně je přesvědčena, že důkazy, které předložila, jednoznačně prokázala naplnění podmínek pro osvobození od daně z nemovitých věcí. Správce daně není oprávněn nařizovat daňovému subjektu, jakými důkazními prostředky může prokázat rozhodné skutečnosti.
19. Žalobkyně má za to, že řízení bylo zatíženo vadami, které měly za následek nesprávné zjištění skutkového stavu věci: správce daně nepostupoval při odstraňování pochybností podle § 89 a násl. daňového řádu, ale telefonicky ji vyzval, aby předložila písemný souhlas města Kolína, tedy příjemce daně, s osvobozením od daně k pozemku, jinak jí bude dodaněn. Žalobkyně, ač to považovala s ohledem na podjatost města Kolína za neobvyklé, z opatrnosti postupovala, jako by obdržela řádnou výzvu. Dále během místního šetření vyšlo najevo, že svažitá část pozemku 2 je skutečně nevyužitelná, správce daně ale už odmítl vzít na vědomí neexistenci původních obslužných komunikací a omezení územním plánem. Žalobkyně dále nebyla seznámena se sdělením města Kolín, a neměla tak možnost se k němu vyjádřit. Obdobně o konání místního šetření se žalobkyně dozvěděla až v průběhu odvolacího řízení.

Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že část žalobních námitek se podle něj shoduje s odvolacími námitkami žalobkyně, na které již reagoval v napadeném rozhodnutí. K námitce faktické nemožnosti užívání pozemků žalobkyně, kterou je třeba vykládat objektivně, částečně přisvědčil žalobkyni, že nejsou zcela přesně vymezeny otázky a hranice faktické využitelnosti pozemků. Podle žalovaného je judikaturu k nevyužitelnosti pozemků třeba vykládat tak, že se jedná o nevyužitelnost, kterou je možné odstranit pouze se značným úsilím a náklady. Poukázal na to, že polemika, že každý pozemek může být využitelný, žalobkyni příliš neslouží, protože podle tohoto závěru by neměl být od daně z nemovitých věcí osvobozen žádný pozemek. Podle žalovaného není právně relevantní, zda byly k pozemkům žalobkyně zrušeny přístupové cesty nebo zda a jakým způsobem je jejich využití omezeno územním plánem města Kolína, protože žádná z těchto skutečností se netýká (ne)kvality pozemku, která je určující podle zákona (účinného do 31. 12. 2019). Co se týče vyjádření města Kolína, nebylo jím žádné věcné břemeno či obdobné právo zřizováno, ani to není pro právo žalobkyně na osvobození od daně podstatné. K aplikaci *Informace* žalovaný se žalobkyní souhlasí, že se nejedná o právní předpis, ale na projednávané věci to nic nemění, neboť žalovaný ji ani jako právní předpis nevykládal. Výkladová stanoviska pomáhají naplnit zásadu legitimního očekávání, zásady poučovací a vstřícnosti a zásadu dobré správy; nejsou ale důvodem podjatosti žalovaného, který je vázán právní

úpravou a jejím výkladem soudu. Co se týče procesních pochybení, žalovaný už v napadeném rozhodnutí uznal, že správce daně měl postup k odstranění pochybností zahájit dle § 89 a násl. daňového řádu, ale nezákonnost dodatečného platebního rozkazu to nezakládá. K návrhu na doplnění dokazování územním plánem města Kolín pak přihlédl, ale tento důkazní prostředek neprokázal oprávnění pro osvobození, neboť se netýká faktické (ne)kvality pozemků žalobkyně. Žalovaný se konečně zabýval i podnětem na prohlášení nicotnosti, o čemž žalobkyni vyrozuměl samostatným přípisem a zabýval se jím i v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem navrhl žalobu zamítnout.

Další podání účastníků

21. Žalovaný dne 16. 7. 2021 zaslal krajskému soudu doplnění vyjádření v reakci na tehdy novou judikaturu NSS (rozsudky ze dne 27. 5. 2021, č. j. 9 Afs 7/2021-31, a ze dne 17. 6. 2021, č. j. 10 Afs 8/2021-49) týkající se § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí ve znění rozhodném i pro věc žalobkyně. Zrekapituloval závěry NSS z těchto rozsudků týkající se osvobození pozemků s významnými krajinnými prvky a zkonstatoval, že na pozemcích žalobkyně se takové nenacházejí. K vyjádření přiložil výpis ze systému Ministerstva zemědělství (evidence půdy dle uživatelských vztahů LPIS) jako podklad pro uplatnění nároku na osvobození od daně z nemovitých věcí, včetně map situace v okolí pozemků žalobkyně.
22. Žalobkyně v replice ze dne 3. 9. 2021 uvedla, že žalovaný nereaguje na žalobní námitky a oba rozsudky NSS vycházejí z jiných skutkových a právních tvrzení. Žalobkyně nikdy netvrdila či nenárokovala osvobození pro zemědělské pozemky, remízky, háje a větrolamy. Zdůraznila, že § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí upravuje tři různé okruhy osvobození. Jí se týká poslední z nich (ostatní plochy, které nelze žádným způsobem využívat k 1. 1. zdaňovacího roku), bez ohledu na zvláštní ekologický význam pozemků. Dokumenty, které žalovaný přiložil ke svému vyjádření, nebyly podkladem pro napadené rozhodnutí a dodatečný platební výměr. Naopak žalobkyně doložila, že strmý svah, jak byl zjištěn při místním šetření, je 15 let stejný, a rozdíl v přístupu k jejím pozemkům před a po likvidaci komunikací.
23. Žalovaný v duplice ze dne 5. 10. 2021 uvedl, že svým dodatečným vyjádřením chtěl upozornit na skutkové odlišnosti mezi projednávanou věcí žalobkyně a věcmi, o nichž rozhodoval NSS. K replice žalobkyně se v zásadě omezil na konstatování, že podle něj nepřináší nic nového.

První rozsudek krajského soudu

24. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 5. 2022, č. j. 51 Af 44/2020-84, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
25. Krajský soud dal žalovanému za pravdu, že k osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí nestačilo, že předmětný pozemek není využitelný hospodářsky či komerčně. Zákon zřetelně osvobození podmiňoval tím, že pozemek nelze využívat žádným způsobem. Pokud by tedy předmětné pozemky bylo možné využívat k nekomerčním, například volnočasovým aktivitám, nebyl by dán zákonný důvod k jejich osvobození od daně.

26. Současně se ale podle krajského soudu muselo jednat o užívání pozemku, které je možné nejen fakticky, ale též právně, tedy muselo jít o užívání pozemku souladné se zákonem. Podle prvního rozsudku logicky nebylo možné vlastníku pozemku osvobození od daně nepřiznat se zdůvodněním, že jej může využít například ke stavbě rodinného domu či k chovu ovcí, pokud by využívání pozemků tímto způsobem bylo právní úpravou zakázané nebo se vlastník nemohl na svůj pozemek legálně dostat. Tím by bylo vlastníku pozemku kladeno k tíži, že respektuje právní řád. Tuto stránku věci podle krajského soudu žalovaný přes námitky žalobkyně pominul.
27. Krajský soud v prvním rozsudku uzavřel, že daňové orgány při posuzování toho, zda lze pozemky ostatních ploch využívat ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí, se měly zabývat nejen tím, zda je pozemek možné využívat fakticky (tj. zda jeho využívání nebrání některá objektivní charakteristika; slovy *Informace „nekválita“* typu skála, močál apod.), ale zda takové využití umožňují právní předpisy. Žalovaný se tímto druhým předpokladem pro užívání pozemků žalobkyně v napadeném rozhodnutí nezabýval, neboť vycházel z nesprávného právního názoru, že zneprístupnění cesty na pozemek není možné při osvobození zohlednit.
28. Ostatní žalobní námitky krajský soud neshledal důvodnými.

Zrušující rozsudek NSS

29. NSS ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 4. 5. 2023, č. j. 1 Afs 137/2022-48, první rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
30. NSS považoval za rozhodnou otázku, zda se osvobození od daně dle § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí ve znění účinném do 31. 12. 2019 může vztahovat na pozemek, k němuž nemá vlastník zajištěn legální přístup, a je proto nevyužitelný. Dospěl přitom k opačnému závěru než krajský soud.
31. NSS souhlasil s krajským soudem, že objektivním hlediskem při posuzování důvodů pro osvobození není jen kvalita pozemku jako takového a může jím být mimo jiné i veřejnoprávní regulace využití daného území.
32. S žalovaným se ale NSS ztotožnil v tom, že nemožnost legálního přístupu k pozemku není důvodem pro osvobození od daně ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí. Podle NSS bylo úmyslem zákonodárce citovaným ustanovením osvobodit pozemky z důvodu ekologických zájmů. Důvod spočívající v absenci přístupu na předmětný pozemek nelze za takový důvod považovat. Jakkoli NSS připustil, že jazykovým výkladem lze dovodit, že se osvobození od daně vztahuje na jakoukoliv nevyužitelnost pozemku, opačný závěr podporuje systematika, účel a úmysl zákonodárce. Proto NSS uzavřel, že má žalovaný pravdu, že nárok na osvobození se zakládá výhradně na vlastnostech pozemku jako takového, tedy že se na něm nacházejí důležité krajinné prvky, pro které jej není možné využívat. První rozsudek krajského soudu zrušil s tím, že krajský soud nesprávně posoudil otázku aplikovatelnosti § 4 odst. 1 písm. k) na pozemky, k nimž nemá vlastník legální přístup, a v návaznosti na to krajský soud správním orgánům neoprávněně vytknul, že nezkoumaly existenci či neexistenci přístupu žalobkyně k jejím pozemkům. To je přitom, jak plyne z výše uvedeného, pro posouzení osvobození pozemků od daně irrelevantní.

Vyjádření účastníků po zrušujícím rozsudku NSS

33. Žalobkyně na zrušující rozsudek NSS reagovala podáním doručeným krajskému soudu dne 22. 6. 2023. V něm označila rozsudek NSS za překvapivý. Podle NSS závisí osvobození podle § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí výhradně na vlastnostech pozemku, na němž se mají nacházet nějaké důležité krajinné prvky, pro které není možné pozemek využívat. Ekologický zájem, kterým NSS argumentoval, ale podle žalobkyně nelze směřovat s existencí významných krajinných prvků. NSS přehlédl, že pozemky remízků, hájů, větrolamů a mezí na orné půdě zabraňují vodní a větrné erozi. Ochranná pásma vodních zdrojů pak sledují ochranu zdraví obyvatel. Nejde tedy o žádné důležité krajinné prvky, ale o opatření ekonomického významu směrem k využitelnosti zemědělské půdy a vodních zdrojů. Ohledně podmínky nevyužitelnosti pozemků se žalobkyně domnívá, že je lhostejné, zda je důsledkem vnějších nebo vnitřních vlivů. Pokud na pozemek není legální přístup, zůstane ponechán ladem. Z místního šetření je zřejmé, že pozemky žalobkyně jsou zarostlé trávou a náletovými dřevinami, takže jistý ekologický zájem naplňují. Pokud by byla východiska žalovaného a NSS nesporná, pak by zákonodárce neměl důvod novelizovat znění § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí účinné do 31. 12. 2019. Žalovaný navíc vycházel již z novelizovaného znění a z interní *Informace*. Argumentace NSS důvodovou zprávou nebyla v řízení uplatněna a žalobkyně se k ní nemohla vyjádřit. Konečně žalobkyně poukázala na to, že pokud není výklad zákona jednoznačný, je třeba rozhodnout ve prospěch daňového subjektu v souladu se zásadou *in dubio mitius*. NSS se touto zásadou v řízení neřídil, proto žalobkyně vznáší otázku, do jaké míry je krajský soud zrušujícím rozsudkem NSS vázán.
34. Žalovaný ve své reakci ze dne 17. 7. 2023 zdůraznil důvody, které NSS vedly ke zrušení prvního rozsudku krajského soudu. Žalovaný shrnul, že krajský soud neměl napadené rozhodnutí zrušit kvůli tomu, že žalovaný nezkoumal možnost legálního přístupu k pozemkům žalobkyně. Tato okolnost je podle NSS irelevantní. Závěry NSS považuje žalovaný za kategorické a pro krajský soud právně závazné. Účelem řízení před krajským soudem není přezkum správnosti či zákonnosti zrušujícího rozsudku NSS. Předmět řízení o kasační stížnosti žalovaný vymezil v kasační stížnosti, s níž se žalobkyně seznámila. Krajský soud v prvním rozsudku vypořádal i ostatní námítky žalobkyně, kterým ale nepřisvědčil. Protože ve věci nedošlo k žádným novým skutkovým zjištěním ani judikaturnímu posunu, byl by podle žalovaného jiný než zamítavý rozsudek krajského soudu překvapivý.
35. Žalobkyně ještě reagovala písemným podáním ze dne 3. 9. 2023, v němž rekapitulovala své výhrady vůči závěrům NSS a postupu daňových orgánů.

Ústní jednání

36. Při ústním jednání, konaném dne 21. 9. 2023 k žádosti žalobkyně, při němž byla zastoupena zmocněncem, účastníci zopakovali, co již uvedli ve svých dosavadních písemných vyjádřeních.
37. Krajský soud provedl k důkazu pro úplnost předloženou fotografii jednoho z pozemků žalobkyně. Další návrhy na dokazování účastníci při jednání neměli.

Posouzení věci krajským soudem

38. Krajský soud považuje žalobu za včasnou, podanou osobou k tomu oprávněnou a obsahující všechny požadované formální náležitosti. Pro úplnost podotýká, že žalobkyně v žalobě nesprávně označila za žalovaného správce daně (Finanční úřad pro Středočeský kraj). Žalovaný je však kogentně dán zákonem a je jím v tomto případě Odvolací finanční ředitelství, neboť to je správním orgánem, který rozhodl v posledním stupni (o odvolání žalobkyně) ve smyslu § 69 s. ř. s. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Vady, k nimž by musel přihlídnout i bez vznesené námitky, neshledal.
39. Krajský soud nyní rozhoduje o žalobě podruhé, protože NSS pravomocně zrušil jeho první rozsudek.

K posouzení nároku na osvobození od daně z pozemku

40. NSS se s krajským soudem neztotožnil v zásadní otázce výkladu § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí ve znění účinném do 31. 12. 2019. NSS na rozdíl od prvního rozsudku krajského soudu nepovažoval za relevantní otázku přístupu na pozemek pro osvobození od daně. Protože právě na relevanci této otázky byl založen zrušující rozsudek krajského soudu, je zjevné, že tento důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ve světle závazného právního názoru vysloveného NSS odpadl. Krajský soud přitom neshledal žádný jiný důvod, pro který by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit.
41. Pokud jde o kritiku závěrů NSS, na tu má žalobkyně samozřejmě plné právo, nicméně krajský soud je podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným NSS, který mu nepřísluší přezkoumávat a který je povinen ve svém novém rozsudku respektovat (až na specifické výjimky, které nejsou v této věci relevantní, srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56). Pokud jde tedy o zodpovězení rozhodné otázky, zda je otázka přístupu na pozemek pro osvobození daně relevantní, krajský soud plně odkazuje na shora rekapitulované závěry vyslovené ve zrušujícím rozsudku NSS a samotný rozsudek NSS. Z něj plyne, že dle citovaného ustanovení lze osvobodit pouze pozemky ostatních ploch, které jsou nevyužitelné z důvodu existence ekologicky významných prvků, resp. charakteristiky krajinného rázu. Z tohoto závěru nutně plyne, že žalobkyní tvrzené důvody nejsou zákonnými důvody pro osvobození od daně.
42. Krajský soud připomíná, že daň z nemovitých věcí se stanoví na zdaňovací období podle stavu k 1. lednu roku, na který je daň stanovována (§ 13b odst. 1 daňového řádu). V daném případě je tímto rozhodným dnem 1. 1. 2018.
43. Podle § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí (ve znění účinném do 31. 12. 2019) platilo, že od daně z pozemků jsou osvobozeny pozemky remízků, hájů a větrolamů a mezí na orné půdě, trvalých travních porostech, pozemky ochranného pásma vodního zdroje I. stupně a pozemky ostatních ploch, které nelze žádným způsobem využívat.
44. Mezi stranami není sporu a ostatně to vyplývá i z obsahu správního spisu, že oba předmětné pozemky byly v rozhodné době evidovány v katastru nemovitostí jako pozemky ostatních ploch. Strany vedly spor o to, zda byla naplněna i druhá podmínka pro jejich osvobození od

daně dle citovaného ustanovení, tedy že tyto pozemky „nelze žádným způsobem využívat“. Žalobkyně oba pozemky nepovažovala v příslušném zdaňovacím období za jakkoliv využitelné, neboť k nim podle ní neexistovala přístupová cesta. Daňové orgány naopak dovodily, že tato skutečnost není pro osvobození relevantní, v čemž jim dal NSS zapravdu.

45. Jak uzavřel NSS ve svém rozsudku, osvobození se podle citovaného ustanovení vztahovalo na pozemky, které nelze žádným způsobem využívat pro jejich ekologickou funkci v krajině. Toto osvobození se zakládá výhradně na vlastnostech pozemku jako takového, tedy že se na něm nacházejí nějaké důležité krajinné prvky, pro které jej není možné využívat. O takové důvody žalobkyně osvobození neopírala. Pro úplnost lze dodat, že takovou charakteristikou pozemku zakládající osvobození od daně jistě není ani skutečnost, že pozemky žalobkyně byly ponechány ladem, a zarostly proto trávou a náletovými dřevinami, na což žalobkyně nově poukazovala v reakci na rozsudek NSS ve svém podání ze dne 5. 6. 2023 a při jednání (srov. odst. 32 rozsudku NSS). Ostatně touto logikou by daňový subjekt mohl dosáhnout na osvobození prakticky jakéhokoli pozemku tím, že by jej nechal ladem.
46. Pro úplnost lze doplnit, že žalovaný má pravdu i v tom, že k osvobození od daně podle citovaného ustanovení nestačí, že předmětný pozemek není využitelný hospodářsky či komerčně. Žalobkyně nejspíše narážela na to, že pozemek 1 byl dle územního plánu určen pro komerční využití a pozemek 2 pro veřejnou zeleň. Z toho však nevyplývá, že by veřejnoprávní regulace bránila jakémukoliv využití daných pozemků. Ostatně takovéto vymezení v územním plánu ani neznamena, že by daný pozemek nebylo možné využívat dalšími způsoby, například k volnočasovým aktivitám a dalším činnostem nevyžadujícím rozhodování v území [srov. § 43 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)]. Navíc taková tvrzená nemožnost využití pozemku nepramení z charakteristiky pozemku jako takového a neopírá se o důvody ekologického zájmu (srov. odst. 31–32 rozsudku NSS).
47. Krajský soud tak ve světle závazného právního názoru NSS uzavírá, že žalobkyní předestřené důvody nejsou důvodem pro osvobození podle § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí ve znění účinném do 31. 12. 2019.

K ostatním námitkám žalobkyně

48. Pokud jde o ostatní žalobní námitky, ty krajský soud neshledal již v prvním rozsudku důvodnými. Ani po novém projednání věci krajský soud neshledal žádnou relevantní okolnost, pro kterou by se měl od svých dříve vyslovených závěrů odchýlit (v tomto ohledu nebyl krajský soud nijak zavázán ze strany NSS), a proto je nyní v zásadě zopakuje.
49. Krajský soud konstatuje, že ani napadené rozhodnutí, ani dodatečný platební výměr nejsou nicotné, jak namítala žalobkyně.
50. Podle § 105 odst. 2 daňového řádu je rozhodnutí nicotné, pokud a) správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný, b) trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně.
51. Judikatura nicotnost pojímá jako vadnost o intenzitě vylučující právní účinky aktu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Z rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, vyplývá, že „[n]icotnost [...] představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným“. Příklady takových vad rozšířený senát NSS vymezil v rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96: „Vady, které způsobují nicotnost, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslusnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu)“. Nicotný správní akt tedy trpí natolik intenzivními vadami, že jej ani nelze považovat za rozhodnutí, přičemž nicotnost by měla být zřejmá v podstatě komukoliv. Zároveň nepůjde jen o nepřesnost či neobratnost ve formulacích; vadu nicotnosti nezpůsobí formulační neobratnost správního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2021, č. j. 8 Afs 114/2019-52).

52. V kontextu tohoto judikturního výkladu nicotnosti jako sankce vyhrazené pro ty nejzávažnější vady krajský soud konstatuje, že takovými vadami ani napadené rozhodnutí, ani dodatečný platební výměr netrpí. Dodatečný platební výměr (i napadené rozhodnutí) vydal k tomu příslušný správce daně (resp. odvolací orgán), v předepsané formě, je jimi uloženo plnění (úhrada doměřené daně), které není trestné nebo absolutně nemožné, a týká se věci, která prokazatelně existuje (pozemků žalobkyně a jejich zdanění). Nicotnost dodatečného platebního výměru a napadeného rozhodnutí žalobkyně dovozuje především z jejich tvrzené právní a faktické neuskutečnitelnosti. Při této úvaze však zřejmě zaměňuje uskutečnitelnost rozhodnutí, jehož obsahem je dodatečné stanovení daně (dodatečný platební výměr a napadené rozhodnutí), a využitelnost, resp. tvrzenou nevyužitelnost svých pozemků, která je podstatná pro věcné posouzení uplatněného nároku na osvobození od daně z nemovitých věcí. Tato úvaha a její eventuální nesprávný závěr by mohly být přitom důvodem pro případnou nezákonnost obou aktů, nikoliv nicotnost. Pro úplnost krajský soud podotýká, že námitkou nicotnosti se rovněž zabýval už žalovaný, jak žalobkyni vyrozuměl samostatným sdělením dne 22. 10. 2019, č. j. 43767/19/5100-41452-706445; rovněž na něj odkázal a k této námitce se zevrubně vyjádřil v odst. 47 napadeného rozhodnutí. Konečně lze dodat, že ani NSS nicotnost rozhodnutí daňových orgánů zjevně neshledal, neboť k nicotnosti rozhodnutí by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).
53. Protože jsou žalobní tvrzení žalobkyně protkaná přinejmenším implicitní námitkou nepřezkoumatelnosti, krajský soud dále konstatuje, že napadené rozhodnutí považuje za srozumitelné, z jeho odůvodnění zřetelně vyplývá, z jakých okolností žalovaný vycházel a proč nevyhověl odvolání žalobkyně. Jedná se proto o rozhodnutí plně přezkoumatelné. Pokud žalovaný rozsáhle před vlastním posouzením věci žalobkyně rekapituloval právní úpravu a judikaturu k věci, je zřejmé, že tak činil s úmyslem na tomto půdorysu žalobkyni vysvětlit, jakými úvahami byl veden při rozhodování její věci. Z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, jak žalovaný naložil s odvolacími námitkami žalobkyně a jakými úvahami byl veden při přezkumu dodatečného platebního výměru. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro tvrzené nevypořádání některých odvolacích námitek či vnitřní rozpornost. I v tomto směru lze dodat, že ani NSS neměl vůči přezkoumatelnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

napadeného rozhodnutí výhrady.

54. Co se týče úvodního neformálního telefonického oslovení správcem daně, zde krajský soud v první řadě odkazuje na napadené rozhodnutí (odst. 51 až 53), kde se žalovaný s námitkou směřující do tohoto postupu vypořádal. Krajský soud také podotýká, že NSS v rozsudku ze dne 9. 7. 2019, č. j. 7 Afs 379/2018-40, vyložil, že nezahájením postupu k odstranění pochybností se správce daně dopustí pochybení, nicméně toto pochybení nelze považovat za natolik zásadní porušení zákona, pro které by mělo být rozhodnutí zrušeno, pokud se z hlediska zachování práv daňového subjektu v konečném důsledku postup správce daně nijak neodlišuje od toho, jak by byl povinen postupovat při formálním zahájení postupu k odstranění povinností výzvou dle § 89 daňového řádu; zrušení rozhodnutí pro ryze formální pochybení bez dopadů do veřejných subjektivních práv by bylo podle NSS přepjatým formalismem. To platí i pro případ žalobkyně, která měla možnost se k důkazním prostředkům vyjádřit, navrhopvat je a svá tvrzení prokázat. Z argumentace žalobkyně není zřejmé, jak se toto procesní pochybení mohlo projevit na zákonnosti napadeného rozhodnutí.
55. Námitka, že žalovaný postupoval podle právně nezávazné *Informace*, nikoliv dle zákona, není důvodná. *Informace* samozřejmě nepředstavuje závazný právní předpis, takto s ní ale daňové orgány nezacházely. Zveřejnění náhledu finanční správy na výklad citovaného ustanovení pomáhá lepší předvídatelnosti jejího počínání vůči daňovým subjektům a může též napomoci sjednocování praxe jednotlivých daňových orgánů. To samozřejmě neznamená, že daňové orgány mohou odhlédnout od znění závazných právních norem (k tomu srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2021, č. j. 43 Af 20/2019-27, nebo ze dne 28. 4. 2020, č. j. 51 Af 47/2020-41). Takto však daňové orgány v nyní posuzované věci nepostupovaly a neopomněly se věnovat výkladu § 4 odst. 1 písm. k) zákona o dani z nemovitých věcí. Tento jejich výklad zákona pak posoudil jak krajský soud, tak NSS.
56. K podmínkám, za kterých lze konat místní šetření bez vyrozumění daňového subjektu, krajský soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 100/2017-91. Krajský soud však nemusí v této věci podrobně hodnotit, zda k tomuto kroku byly ze strany správce daně splněny všechny předpoklady. Daňové orgány totiž nijak z tohoto místního šetření konaného dne 30. 1. 2019 nevycházely a správce daně následně realizoval ještě jedno místní šetření, dne 26. 2. 2019, kterého se již žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce účastnila. I pokud by tedy bylo konání místního šetření dne 30. 1. 2019 bez vyrozumění žalobkyně vadou v procesním postupu správce daně, nemohla by tato procesní vada vyústit v nezákonnost dodatečného platebního výměru, potažmo napadeného rozhodnutí.
57. S odpovědí města Kolín ze dne 15. 4. 2019 byla žalobkyně seznámena před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalobkyně s ní polemizovala ve svém odvolání, informoval ji o ní též žalovaný dne 28. 2. 2020, když žalobkyni seznamoval s odlišným právním názorem před vydáním napadeného rozhodnutí; žalobkyně na to dokonce reagovala ve svém vyjádření ze dne 12. 3. 2020. Opět tedy tato tvrzená vada nemohla vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Formulaci položených otázek městu Kolín ze strany správce daně krajský soud nepovažuje za daných okolností za návodnou. Podjatost města Kolín nezakládá obecné tvrzení žalobkyně, že je obec příjemkyní vybírané daně (tím spíše, že jde v této věci z pohledu města Kolín nepochybně o velmi nízké částky daně). Navíc s ohledem na závěry

NSS je postoj města Kolín k využívání jeho pozemků žalobkyní za účelem přístupu k jejím pozemkům irelevantní.

58. Pro úplnost krajský soud podotýká, že závěry rozsudků NSS, na které žalovaný upozornil v doplnění svého vyjádření ze dne 16. 7. 2021, nijak nedopadají na nyní posuzovaný případ (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2021, č. j. 30 Af 27/2020-43, odst. 9). Rovněž NSS ve zrušujícím rozsudku vnímal skutkové odlišnosti nynější věci a věci řešených v těchto odkazovaných rozsudcích (a dalších rozsudcích krajských soudů), pro které z nich nevyplývají žádné všeobecné závěry pro nyní projednávanou věc (viz odst. 34–35 zrušujícího rozsudku NSS).
59. Konečně krajský soud podotýká, že v postupu žalovaného neshledal žádné náznaky zvlé či podjatosti, jak nepodloženě tvrdila žalobkyně.

Závěr a náklady řízení

60. Krajský soud shrnuje, že žádnou z námitek žalobkyně neshledal důvodnou, proto její žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
61. O nákladech řízení [zahrnující též řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.)] krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží. Procesně úspěšnému žalovanému krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, do níž spadá i obhajoba jeho rozhodnutí před soudy (viz rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2022, č. j. 6 As 198/2022-16, odst. 12, nebo usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u NSS, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje NSS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet NSS lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno NSS; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem NSS.

Praha 21. září 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu